

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717200297
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5717200297.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: D. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. P. U. XX, XXX XX I., t.č. bytom XX-XX XXnd G., J., T. E. XXXXX, USA, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 13, 010 01 Žilina, IČO: 47 232 075, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 821 85 Bratislava 1, o zaplatenie sumy 101.197,49 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 8C/2/2017-179 zo dňa 30.10.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 8C/2/2017-179 zo dňa 30.10.2019 vo výrokoch I., III. a IV. p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalobcu proti výroku II. rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 8C/2/2017-179 zo dňa 30.10.2019 o d m i e t a .

Žalovaná m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 1.197,49 Eur titulom náhrady škody a sumy 21.750,00 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne z týchto súm od 12.05.2015 do zaplatenia (výrok I.). Vo zvyšnej časti uplatneného nároku konanie zastavil (výrok II.). Žalovanej priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.), s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok IV.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 12.01.2017 domáhal súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 1.197,49 Eur titulom náhrady škody a ďalej k zaplateniu sumy 100.000,00 Eur titulom nemajetkovej ujmy spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z priznaných súm od 12.05.2015 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že uznesením vyšetrovateľa PZ Okresného úradu vyšetrovania PZ Martin ČVS:VP-66/93 zo dňa 11.02.1993 bolo podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne bolo podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku voči žalobcovi vznesené trestné obvinenie z trestného činu pohlavného zneužívania a ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 242 ods. 1 a § 217 písm. a) Tr. zák. , pretože na podklade zistených a potvrdených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že žalobca sa v mesiaci júl až august 1992 zoznámil s mladistvými N. U. a F. W., ktorých zlákaval, že potrebuje pomocť v pracovnej činnosti v kancelárii vo D. v dome, kde sa nachádza reštaurácia Y. Q ako aj na byte v I., Ul. N. XX/XX, kde ich pohlavne zneužíval a to tak, že im ohmatával pohlavný orgán, tento im aj masíroval, aj ich bral do svojich úst, až došlo u nich k výronu semena, pričom tiež sám onanoval a púšťal im videokazety s pornografickou tematikou, kde bol zachytený pohlavný styk mužov -

homosexuálov. Žalobca ďalej uviedol, že uznesením vyšetrovateľa PZ - Okresného úradu vyšetrovania PZ Martin zo dňa 09.04.1993 bolo trestné stíhanie prerušené, pretože obvinený sa v mieste bydliska nezdržoval a jeho pobyt nebol známy, preto nebolo možné vec náležite objasniť. Následne bolo v konaní uzneseniami vyšetrovateľa PZ Martin opakovane v trestnom konaní pokračované, ktoré bolo opakovane uzneseniami prerušované z dôvodu, že obvinený sa nezdržoval v mieste pobytu. Uznesením Okresnej prokuratúry Martin č.j. I Pv 260/10 zo dňa 03.03.2011 prokurátor rozhodol podľa § 358 ods. 1 Trestného poriadku, že trestné konanie vedené proti obvinenému G. sa vykoná ako proti ušlému, lebo menovaný sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobcovi doručené až dňa 23.11.2000. Okresná prokuratúra Martin dňa 08.07.2013 podala na D. G. podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu na Okresný súd Martin za vyššie uvedený trestný čin. Samosudca Okresného súdu Martin podľa § 360 Trestného poriadku vydal dňa 12.09.2013 opatrenie pod sp.zn. 23T 100/2013, podľa ktorého sa konanie proti obžalovanému podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku vykoná ako proti ušlému. Rozsudkom Okresného súdu Martin sp.zn. 23T 100/2013 zo dňa 13.03.2014 bol podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku bol obžalovaný (žalobca) oslobodený spod obžaloby. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor, ktoré však neskôr zobrať späť. Uvedené rozhodnutie preto nadobudlo právoplatnosť dňa 23.04.2013. V súvislosti s trestným konaním vznikla žalobcovi skutočná škoda za zaplatenie trov obhajoby vo výške 1.197,49 Eur, ktoré mu boli obhajcom vyúčtované dňa 22.05.2014. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci dňa 18.08.2014 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Uplatnil si tiež nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,00 Eur. Svoj nárok odôvodnil tým, že celé trestné konanie vedené proti jeho osobe bolo svojou dĺžkou (viac ako 21 rokov) hrubým porušením práv obvineného na to, aby jeho vec bola rýchlo a spravodlivo prejednaná bez zbytočných prieťahov podľa § 48 ods. 2 Ústavy SR a v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň v predmetnom trestnom konaní bolo porušené základné právo obvineného na obhajobu vyjadrené v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku a článku 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. b), c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a taktiež bolo toto konanie postihnuté závažnými procesnými dôsledkami, nakoľko procesné úkony boli vykonané bez toho, aby bol žalobca o nich upovedomený a bez toho, aby mu bol ustanovený obhajca, hoci bol dôvod povinnej obhajoby, ktoré v skutočnosti mali za následok, že vedené trestné stíhanie bolo už dávno premlčané. Takéto protizákonné vyšetrovanie prebiehalo na úkor žalobcu, ktoré však on sám ničím nezavinil. Žalobca sa legálne zdržiaval v cudzine, bol odhlásený z pobytu v Slovenskej republike a riadne prihlásený na pobyt v USA. Táto skutočnosť bola pritom orgánom činným v trestnom konaní prinajmenšom od roku 2000 známa. Trestné stíhanie citeľne doliehalo na osobu žalobcu i jeho príbuzných. Žalobca pociťoval ujmu a v súvislosti s tým sa znižovala jeho česť u iných ľudí, čím ohrozovala vážnosť a dôstojnosť jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti. V dôsledku vydaného príkazu na zatknutie žalobca nemohol navštevovať územie SR, nemohol sa voľne pohybovať, cestovať, bol evidovaný ako osoba, voči ktorej sa vedie trestné stíhanie v inom štáte. Žalobca tak stratil kontakt s viacerými známymi a priateľmi. V súkromnom aj rodinnom živote mal problém nadviazať známosť, nájsť si zamestnanie ako aj uplatnenie v spoločnosti. Všetky tieto dôsledky, negatívne hodnotiace úsudky nepriaznivo zasiahli aj do jeho psychického zdravia. Trestné konanie zasahovalo do súkromného a osobného života žalobcu, ako aj do jeho cti, dobrej povesti a preto je dôvodné žalobcovi okrem majetkovej škody priznať v tomto konaní aj nemajetkovú ujmu. Podľa názoru žalobcu v právnom štáte musí existovať garancia, že v prípade preukázania, že sa obžalovaný trestnej činnosti nedopustil bude mu priznané odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Vedené trestné stíhanie bolo pre žalobcu záťažou, zasahovalo do jeho dobrej povesti a to tým skôr, že sa jednalo o obvinenie, ktoré bolo preukázané ako nepravdivé a potvrdené oslobodzujúcim rozsudkom súdu. Predbežnému prejednaniu nároku žalobcu nebolo vyhovené a preto bol nútený podať žalobu na súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Zároveň žalobca pripojil k žalobe listinné dôkazy (vyčíslenie trov právneho zastupovania v trestnej veci, uznesenia vyšetrovateľov, rozsudok Okresného súdu v Martine, žiadosť o prejednanie náhrady škody), z ktorých vyvodzoval svoj nárok uplatnený žalobou.

3. Žalovaná vo svojom stanovisku žiadala, aby súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Podľa jej názoru žalobca nepreukázal svoje tvrdenie o existencii nezákonného rozhodnutia. Neskoršie oslobodenie obžalovaného spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver v tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/2013, z ktorého vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia automaticky nemožno považovať za nezákonné, iba z dôvodu v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr

z rôznych dôvodov nepotvrdila. V prejednávanej veci je rozhodujúce posúdenie zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania. V danom prípade vyšetrovateľ policajného zboru na základe zistených skutočností a z nich vyplývajúceho predpokladu, že trestný čin spáchala určitá osoba nemal inú zákonnú možnosť, na postup v predmetnej veci, ak nechcel postupovať v rozpore s Trestným poriadkom ako vydať uznesenie o vznesení obvinenia. Začatie trestného stíhania je prvým štádiom trestného konania, ktoré vo vzťahu ku konaniu pred súdom má iba predbežný charakter a pomocnú úlohu. V konaní nebolo potvrdené ani porušenie základných zásad trestného konania vyjadrených v Trestnom poriadku vyšetrovateľom alebo policajným orgánom. Ide o štandardný postup orgánov policajného zboru a orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenie o vznesení obvinenia nebolo v prípravnom konaní zrušené ako nezákonné. V danom prípade bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Takýto postup v zmysle ustálenej judikatúry má v zásade rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Podľa názoru žalovanej však nie je možné pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vychádzať len z toho, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený bez prihliadnutia na osobitné okolnosti tejto konkrétnej trestnej veci. Žalovaná pritom poukázala na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom sa uvádza, že ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušných orgánov. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. To, čo treba chápať pod pojmom „prípady hodné osobitného zreteľa“ je v každej konkrétnej veci na posúdenie orgánu, ktorý zodpovedá za škodu pri výkone verejnej moci. V označenom zákonom ustanovení je jednou z podmienok priznania náhrady škody poškodenému voči štátu splnenie povinnosti zo strany poškodeného spočívajúcej vo využití riadnych opravných prostriedkov proti nezákonnému rozhodnutiu. Žalobca nepodal riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o vznesení obvinenia a preto mu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nemožno priznať právo na náhradu škody spočívajúcu v nákladoch na obhajobu v trestnom konaní. Žalovaná tiež žiadala žalobu zamietnuť aj v časti nemajetkovej ujmy v sume 100.000,00 Eur, ktorú si žalobca voči nej uplatňoval. V danej súvislosti poukázala na to, že žalobca žiada nemajetkovú ujmu v rozpore s ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Osobitný právny predpis v zmysle uvedeného ustanovenia je v rozpore so zákonom č. 215/2006 Z. z., ktorý v § 6 upravuje maximálnu výšku odškodnenia, ktorá je 50-násobok minimálnej mzdy.

4. Žalobca vo svojom písomnom stanovisku z 03.05.2017 v celom rozsahu zotrval na svojej žalobe. Opätovne poukázal na oslobodenie spod obžaloby, ktoré má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania i uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ďalej poukázal na zákonnú úpravu, konkrétne ust. § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a v súvislosti s tým akcentoval, že zodpovednosť štátu je v danom prípade objektívna bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. Ohľadne nemajetkovej ujmy žalobca upravil svoj návrh a žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 21.750,00 Eur a to v zmysle ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. s poukazom na ustanovenie § 6 zákona č. 215/2006 Z. z.

5. Žalovaná vo svojej reakcii na podanie žalobcu zotrvala na svojom vyjadrení z 18.05.2017 a voči nároku uplatnenému žalobou vzniesla námietku premlčania s poukazom na to, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 11.02.1993 bolo obvinenému, t.j. žalobcovi doručené dňa 23.11.2000. Žalobca si však svoj nárok uplatnil na súde až dňa 12.01.2017, teda po uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej lehoty. Ďalej žalovaná poukázala na § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, z ktorého vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje doterajšími predpismi.

6. Na pojednávaní žalobca zotrval v plnom rozsahu na podanej žalobe z dôvodov v nej uvedených. Nestotožnil sa s námietkou premlčania vznesenou žalovanou. Uznesením o vznesení obvinenia nebolo vo veci rozhodnuté. Nebolo teda zrejmé, či je trestné konanie vedené proti žalovanému zákonné alebo nezákonné.

7. Okresný súd prvýkrát rozhodol v merite veci rozsudkom č.k. 8C/2/2017-81 zo dňa 19.06.2017, ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalobca podal voči uvedenému rozsudku odvolanie, na

základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6Co/276/2017 zo dňa 31. januára 2019 predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Následne v rámci prvoinštančného konania obidve sporové strany de facto zotrvali na svojich predchádzajúcich stanoviskách.

9. Právny zástupca žalobcu poukázal na fakt, že nárok žalobcu je preukázaný už v dôsledku tej skutočnosti, že 21 rokov trvajúcim trestným konaním došlo k hrubému zásahu do súkromia žalobcu, na ktorého bol vydaný zatykač a v dôsledku ktorého nemohol prichádzať na návštevu rodiny na územie Slovenskej republiky. Citoval vyjadrenie rodičov žalobcu, ktorí uviedli, že slovenský štát im ukradol syna a slovenský štát ukradol synovi rodičov. Za toto obdobie mohli rodičia cestovať za synom len dvakrát do Spojených štátov. Trestné stíhanie vedené voči žalobcovi bolo evidované orgánmi USA a žalobca mal preto obmedzené možnosti zamestnania, nemohol si nájsť kvalifikovanú prácu. Manželka žalobcu nedostala v USA povolenie na pobyt, v dôsledku čoho sa musela odtiaľ vysťahovať. Odlúčenie medzi manželmi spôsobilo nesúlad a nakoniec viedlo k rozvodu ich manželstva. V priebehu 21 rokov trvajúceho trestného konania dochádzalo v rodine žalobcu aj k rôznym rodinným udalostiam, napr. k úmrtiam či sobášom rodinných príslušníkov. Žalobca sa však nemohol týchto rodinných udalostí zúčastniť. V dôsledku tejto skutočnosti žalobca stratil kontakt s rodinou i priateľmi. Rodičia žalobcu už tejto dobe nežijú. Žalobca má na území Slovenskej republiky už len brata. Právny zástupca žalobcu dal na zváženie súdu, či vypočuje žalobcu. Tento výsluch však závisel od ochoty a možnosti žalobcu dostaviť sa na územie Slovenskej republiky. Následne však žalujúca strana informovala súd, že žalobca vzhľadom na osobné a pracovné pomery nemôže zaručiť svoju prítomnosť na pojednávaní súdu a z uvedených dôvodov nevie ani uviesť prípadný vhodný termín pojednávania, kvôli ktorému by mohol na územie Slovenskej republiky pricestovať.

10. Žalovaná strana zotrvala na svojej predchádzajúcej argumentácii, opätovne navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť a zotrvala aj na námietke premlčania. Poukázala na skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobcovi doručené 23.11.2000 a teda objektívna premlčacia doba podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. uplynula dňa 23.11.2010. Rovnako nárok na náhradu trov konania považuje žalovaná strana za premlčaný s poukazom i na ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V súvislosti s argumentáciou, že vznesenie námietky premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, žalujúca strana poukázala na časť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/2014/2003 a to v tom smere, že uplatnenie premlčacej námietky by sa priečilo dobrým mravom len v tých výnimočných prípadoch, kedy by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za takejto situácie zánik nároku na plnenie v dôsledku premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom. Žalovaná strana poukázala na skutočnosť že orgány činné v trestnom konaní nemali vedomosť o konkrétnej adrese žalobcu v Spojených štátoch amerických. Trestné stíhanie bolo po vznesení obvinenia prvýkrát prerušené uznesením zo dňa 09.04.1993 z dôvodu, že pobyt žalobcu nebol známy. Orgány činné v trestnom konaní preverovali aj miesto, kde sa mal žalobca v Spojených štátoch amerických zdržiavať. Zo správy Veľvyslanectva Slovenskej republiky vo Washingtone zo dňa 04.08.1998 vyplynulo, že v Spojených štátoch amerických neexistuje centrálna evidencia obyvateľstva a nie je možné preveriť, či mal žalobca v Spojených štátoch amerických trvalý pobyt. Pátranie po pobyte žalobcu bolo vyhlásené dňa 14.07.1998 a dňa 15.10.1998 bol sudcom Okresného súdu Martin vydaný na žalobcu príkaz na zatknutie. Orgány Slovenskej republiky zistili pobyt žalobcu na území USA až vtedy, keď žalobca podal v Spojených štátoch amerických prostredníctvom zastupiteľského orgánu Slovenskej republiky žiadosť o vydanie cestovného pasu. Žalobca bol 20.12.2000 vypočutý políciou Českej republiky, ktorá ho zadržala na území ČR. O výsluchu žalobcu v Českej republike bol upovedomený jeho zvolený obhajca. Z dozorového spisu prokuratúry vyplýva, že prvý zvolený obhajca žalobcu bol JUDr. Jozef Pliešovský, ktorý predložil plnú moc na zastupovanie žalobcu v trestnej veci 28.11.2000. Vo svojej výpovedi sa žalobca ku skutku nepriznal, avšak výslovne uviedol, že sa obáva, že bude na území Slovenskej republiky zatknutý a vzatý do väzby, pokiaľ nebude zrušený príkaz na jeho zatknutie a preto na Slovensko nemôže prísť. Podľa správy Národnej ústredne Interpolu zo dňa 09.02.2001 bola vykonaná preverka pobytu žalobcu v New Yorku na adrese, ktorú uviedol, avšak s negatívnym výsledkom, nakoľko sa jednalo o budovu komerčného charakteru. Žalobca viacerými podaniami žiadal o zrušenie príkazu na zatknutie, na územie Slovenskej republiky však za účelom vykonania úkonov trestného konania sa nedostavil. Z uvedeného preto pre žalovanú stranu vyplýva, že žalobca vysokou mierou prispel k dĺžke trestného konania tým, že sa mu úmyselne vyhýbal. Naviac žalovaná strana poukázala na to, že samotný vznik škody, pokiaľ ide o výšku trov obhajoby, v súdnej veci nebol preukázaný, pretože žalobcom nebol doposiaľ súdu predložený žiadny doklad o reálnom uhradení trov obhajoby. K výške trov obhajoby žalovaná strana námietky nemala, v konaní však zostalo sporné, či došlo k zaplateniu trov obhajoby. Následne žalovaná

strana ešte poukázala na skutočnosť, že tvrdenia žalobcu ohľadne dopadu trestného konania na jeho život zostali v spore nepreukázané.

11. Na základe vykonaného a doplneného dokazovania mal okresný súd preukázané, že uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania PZ Martin č.j. ČVS: VP-66/93 zo dňa 11.02.1993 bolo podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne bolo podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie z trestných činov pohlavného zneužívania a ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 242 ods. 1 a § 217 písm. a) Trestného zákona, pretože na podklade zistených a potvrdených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že D. G. (žalobca) sa v mesiacoch júl a august 1992 zoznámil s maloletými: N. U., nar. XX.XX.XXXX, I. N., nar. XX.XX.XXXX a F. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorých potom zlákal, že potrebuje pomocť v pracovnej činnosti do kancelárie vo D. a to v dome, kde sa nachádza reštaurácia X. Q, ako aj na byt v I., Ul. N. XX/XX, kde ich pohlavne zneužíval a to tak, že ich ohmatával po pohlavných orgánoch, tieto im aj masíroval, bral ich do svojich úst, až došlo u nich k výronu semena, pričom tiež sám pritom onanoval a tiež im púšťal videokazety s pornografickou tematikou, kde boli zachytené situácie - pohlavný styk mužov - homosexuálov. Uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania PZ Martin č.j. ČVS: VP-66/93 zo dňa 09.04.1993 bolo trestné stíhanie proti žalobcovi, ktoré bolo začaté uznesením zo dňa 11.02.1993 v zmysle § 173 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, prerušené, s odôvodnením, že žalobca - obvinený sa v mieste bydliska nezdržiava a jeho pobyt nie je známy a preto nie je možné vec náležite objasniť. Po vydaní viacerých uznesení Okresného úradu vyšetrovania PZ Martin o pokračovaní a prerušení trestného stíhania vydaných v období od 01.04.1998 až do 20.04.2010, prokurátor Okresnej prokuratúry Martin uznesením č.j. 1Pv 260/10-141 zo dňa 03.03.2011 podľa § 358 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol, že trestné konanie vedené proti obvinenému Vladimírovi G. sa vykoná ako proti ušlému, lebo sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine. Prokurátor Okresnej prokuratúry Martin dňa 08.07.2013 pod č.j. 1Pv 260/10-156 podal podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku na žalobcu (obvineného D. G.) obžalobu pre vyššie uvedený trestný čin pohlavného zneužívania podľa § 242 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.08.1998 a pre trestný čin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 217 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.08.1998. Okresný súd Martin v trestnej veci vedenej proti obvinenému D. G. (žalobcovi) rozhodol rozsudkom č.k. 23T/100/2013-365 zo dňa 13.03.2014, ktorým podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku žalobcu - obžalovaného D. G. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Martin sp. zn. 1Pv 260/2010 dňa 08.07.2013. Po poučení o opravnom prostriedku na hlavnom pojednávaní podal prokurátor Okresnej prokuratúry Martin proti vyhlásenému rozsudku odvolanie, ktoré následne v písomnom podaní zo dňa 23.04.2014 zobral späť. V dôsledku toho uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.04.2014. Prvoinštančný súd sa oboznámil s obsahom trestného spisu Okresného súdu Martin 23T/100/2013, konkrétne s výpoveďami rodičov žalobcu získanými v prípravnom konaní. Matka žalobcu odmietla voči synovi vypovedať. Pokiaľ šlo o výsluchy jeho otca D. G., z tých vyplynulo, že o synovi od roku 1993 nemal žiadnu vedomosť, nebol s ním v žiadnom kontakte a podľa jeho vedomostí v najbližšej dobe by sa syn Vladimír nemal na územie Slovenskej republiky dostaviť. Výsluchy otca boli uskutočnené v dňoch 15.04.1998, 10.10.2000 a 19.01.2010. Otec žalobcu nemal o synovi žiadne správy, nevedel, kde sa zdržiava a uviedol, že kontakty spolu neudržiavali, pretože sa nerozišli v dobrom. Žalujúca strana predložila súdu fotokópiu príjmového pokladničného dokladu zo dňa 23.10.2014 preukazujúceho zaplatenie trov obhajoby žalobcu a vyčíslenie trov obhajoby žalobcu na sumu 1.197,49 Eur, vypracované jeho obhajcom dňa 22.05.2014. Z predloženého príjmového pokladničného dokladu vyplynulo, že trovy obhajoby zaplatil brat žalobcu I. G., bytom G., R. XXX/XX dňa 23.10.2014. Žalujúca strana v konaní už žiadny dôkaz nenavrhol a preto z tohto dôkazu nebolo nepochybne preukázané, že platením trov obhajoby vznikla škoda priamo žalobcovi, teda že zaplatením trov obhajoby jeho bratom sa zmenšila majetková podstata na strane žalobcu. Napriek tomu, že súd túto skutočnosť zdôrazňoval, žalujúca strana už nenavrhol prípadný ďalší výsluch I. G., ani nepredložila do spisu iný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, akým spôsobom sa žalobca so svojím bratom o vysporiadaní trov obhajoby dohodol a či vôbec žalobca náklady vynaložené na jeho obhajobu bratovi uhradil.

12. Pri opätovnom rozhodovaní prvoinštančný súd prihladol na dispozitívny úkon žalobcu, na základe ktorého žalobu žalobcu v časti, v ktorej zobral žalobu späť, konanie postupom podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil a predmetom konania zostala žalovaná istina v celkovej výške 23.747,49 Eur a úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 101.197,49 Eur počítané od 12.05.2015 do zaplatenia.

13. Nárok žalobcu na náhradu majetkovej ujmy (škody) posudzoval prvoinštančný súd podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánov štátov, alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Aj keď v čase ukončenia trestného konania proti žalobcovi nadobudnutím

právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 23T/100/2013 zo dňa 13.03.2014, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený, platil zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, na posúdenie nárokov na náhradu škody vzniknutej vynaloženými trovami obhajoby, je nutné podľa § 27 ods. 2 predmetného zákona č. 514/2003 Z.z. aplikovať zákon č. 58/1969 Zb., pretože zodpovednosť za škodu spôsobená rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi (zákon č. 58/1969 Zb.). Pre priznanie tohto nároku nebolo počas konania preukázané, že žalobcovi vznikla škoda v rozsahu, v akom ju uplatňoval, teda v rozsahu 1.197,49 Eur. Je nepochybné, že žalobca mal v trestnom konaní obhajcu a výška trov obhajoby nebola sporná. Sporným však zostalo, a túto skutočnosť žalujúca strana nepreukázala, že trovy obhajoby zaplatil žalobca, resp. že žalobca refundoval a preplatil svojmu bratovi I. G. sumu 1.197 Eur, ktorú 23.10.2014 titulom trov obhajoby za žalobcu zaplatil. Keďže nebolo v konaní jednoznačne preukázaný vznik škody na majetku žalobcu, žalobu v uvedenom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

14. Pri rozhodovaní o žalobou uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie sumy 21.750,00 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy okresný súd vychádzal zo záväzného právneho záveru odvolacieho súdu, podľa ktorého pokiaľ mala byť žalobcovi spôsobená škoda v dôsledku prieťahov v súdnom konaní bez ohľadu na skutočnosť, že vznikli ešte za účinnosti zákona č. 58/1967 Zb., pokiaľ trvali do doby po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., bolo potrebné o žalobcom uplatnenom nároku na náhradu škody rozhodnúť podľa tohto zákona. Na základe uvedeného tak súd nárok žalobcu posudzoval v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. podľa kritérií uvedených v § 17 ods. 3 a 4 predmetného zákona. Nemajetková ujma mala žalobcovi v zmysle podanej žaloby vzniknúť najmä v dôsledku dlhoročného trestného konania, ktoré bolo ukončené po 21 rokoch. Podľa vyjadrenia žalobcu v žalobe a jeho právneho zástupcu na pojednávaniach a písomných podaniach malo mať toto trestné konanie trvajúce 21 rokov nedezierné následky na rodinný a spoločenský, ale aj pracovný život žalobcu. V tomto smere však prvoinštančný súd poukázal na skutočnosť, že žalobca svoje tvrdenia v rámci vedeného sporového konania nepreukázal. Z celého spisového materiálu a vyjadrenia rodičov žalobcu vyplynulo, že žalobca podľa vlastnej výpovede vo februári 1993 legálne odišiel do Spojených štátov amerických, kde býval aj v čase svojho výsluchu 20.12.2000. Je zrejmé, že viac ako 7 rokov od februára 1993 do decembra 2000, (kedy sa žalobca prvýkrát dozvedel o tom, že bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a bol na neho vydaný medzinárodný zatykač), žalobca vôbec nemal vedomosť o tom, že nejaké trestné konanie voči nemu prebieha. Napriek tomu však nekontaktoval svoju rodinu tak, ako to nakoniec vyplynulo z výpovede jeho otca D. G., ktorý bol v priebehu trestného konania opakovane vypočúvaný. Jeho otec sa len od kamarátov žalobcu dozvedel, že jeho syn (t.j. žalobca) sa má zdržiavať na nejakom nezistenom mieste v Spojených štátoch amerických a nevedel o tom, že by mal byť žalobca trestne stíhaný. Tvrdenia žalujúcej strany, že žalobca v dôsledku trestného stíhania stratil kontakt so svojou rodinou v Martine, sa potom ukázali ako nepravdivé, nakoľko z výpovede otca žalobcu (matka vypovedať odmietla) vyplynulo, že žalobca dobrovoľne prerušil kontakt so svojou rodinou a rodičia sa o mieste jeho pobytu dozvedeli len od kamarátov. Pokiaľ ide o osobu žalobcu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, tak toto prostredie žalobca opustil a z trestného konania nevyplynulo, že by osoby z prostredia, v ktorom žalobca pracoval, mali nejakú vedomosť o trestnom stíhaní vedenom proti žalobcovi a že by táto vedomosť mala vplyv na život žalobcu v Spojených štátoch. V trestnom spise vedenom proti žalobcovi sa nachádza aj odpis z registra trestov žalobcu, z ktorého konajúci súd zistil, že žalobca bol od roku 1980 do roku 1990 päťkrát trestne stíhaný, z toho dvakrát pre prečin (v roku 1982 a v roku 1986), pre trestný čin podľa § 209a ods. 1 Tr. zákona (v roku 1980) a bol aj nepodmienečne odsúdený na trest odňatia slobody dva roky za trestné činy podľa § 235 ods. 1 vtedy platného Tr. zákona (trestný čin vydierania) a podľa § 244 ods. 1 vtedy platného Tr. zákona, teda pre trestný čin pohlavného styku s osobou toho istého pohlavia podľa vtedy platného Tr. Zákona (v roku 1987). Pred vznesením obvinenia v predmetnej veci Okresného súdu Martin sp. zn. 3T 100/2013 bol žalobca odsúdený rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/67/1990 zo dňa 12.09.1990 pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, 3 písm. c/ a e/ Tr. zákona a pre trestný čin rozkrádania majetku v socialistickej vlastníctve podľa vtedy platného ust. § 132 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4,5 roka, z ktorého bol podmiennečne prepustený dňa 05.02.1991 na základe amnestie z 01.01.1990. V prípade žalobcu teda nešlo o bezúhonného človeka, ale o recidivistu, ktorý bol v minulosti trestne stíhaný pre trestné činy tak majetkovej povahy, ako aj trestné činy proti ľudskej dôstojnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa zdržiaval od februára 1993 na území Spojených štátov amerických a to na rôznych miestach, a neskôr, (ako vyplynulo zo správy Interpolu), získal povolenie na trvalý pobyt v Spojených štátoch už od 01.08.2000,

nebolo preukázané, že by trestné konanie, ktoré bolo proti žalobcovi vedené už v tomto období na území Slovenskej republiky, malo negatívny vplyv na prostredie, v ktorom žalobca v USA vtedy žil a pracoval. Zo strany žalobcu neboli produkované žiadne dôkazy, ktorými by malo byť preukázané, že v dôsledku trestného konania vedeného na území Slovenskej republiky nastali nejaké závažné následky v súkromnom živote žalobcu, alebo v jeho spoločenskom uplatnení. Tvrdenie, že manželka žalobcu nedostala povolenie na pobyt a následne musela byť z USA vyhostená, zostali len v rovine tvrdení žalujúcej strany, ktorá na jeho preukázanie nepredložila, ani nenavrhol súdu vykonať žiadne dôkazy. Rovnako neboli žalujúcou sporovou stranou produkované dôkazy, ktoré by preukazovali, že žalobca sa v dôsledku vedomostí jeho okolia o trestnom stíhaní v Slovenskej republike nemal možnosť spoločensky, či pracovne uplatniť. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné ani tvrdenia žalobcu o tom, že stratil kontakt so svojou rodinou a priateľmi, pretože sa nemohol dostaviť na územie Slovenskej republiky pre zatykač, ktorý bol na neho vydaný. Z výpovedí otca žalobcu (poslednej z roku 2010) totiž vyplynulo, že žalobca sa rodičov ani nepokúsil kontaktovať. V konaní nebol navrhnutý výsluch ani jedného z bývalých priateľov žalobcu, ktorý by potvrdil tvrdenia žalobcu strany o strate kontaktov s priateľmi. Zo správy Interpolu zažurnalizovanej v trestnom spise vyplýva, že žalobca do júna 2009 od príchodu do Spojených štátov amerických len niekoľkokrát opustil ich územie. Posledný záznam o vstupe do krajiny bol z 02.06.2002, keď priletel z Prahy. Brat žalobcu na pojednávaní konanom dňa 22.05.2017 uviedol, že celá rodina o stíhaní jeho brata vedela. Brat bol raz v Čechách, no na územie Slovenskej republiky sa nedostavil. Z výpovede brata žalobcu tiež vyplynulo, že rodičia prišli o syna a on prišiel o brata, aj keď so žalobcom veľmi v kontakte nebol. Dvakrát bol brata navštíviť a vyjadril sa v tom zmysle, že žalobca mal problémy zamestnať sa kvôli trestnému stíhaniu a údajne sa aj rozviedol, na čo mohlo mať vedené trestné stíhanie podľa názoru brata žalovaného dopad. Podľa názoru súdu prvej inštancie však výpoveď brata žalobcu nebola dostatočne konkrétna, resp. v určitých častiach bola rozporná s vyjadreniami otca žalobcu (napr. v súvislosti so vzťahom žalobcu s rodičmi). Z uvedených dôvodov okresný súd nepovažoval tvrdenia žalobcu o dopade trestného stíhania na jeho zamestnanie, rozvod či prípadný pobyt jeho manželky v USA, za preukázané. Naopak, podľa názoru okresného súdu žalobca, ktorý legálne vycestoval do Spojených štátov amerických, si v Spojených štátoch zariadil svoj vlastný život a tohto života sa trestné konanie prebiehajúce na území Slovenskej republiky netýkalo a do jeho života nezasahovalo. Okresný súd preto žalobu žalobcu aj v časti nároku na zaplatenie sumy 21.750,00 Eur spolu s príslušenstvom titulom nemajetkovej ujmy zamietol.

15. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, priznal nárok na ich náhradu voči neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

16. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie.

17. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie pochybil, keď nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu obsiahnutý v odseku 29. odôvodnenia jeho uznesenia, podľa ktorého trestné konanie už len tým, že bolo začaté, vnáša do života obvineného značnú neistotu a trestné konanie pre neho znamená značnú psychickú záťaž, výrazne zasahuje do jeho súkromného a osobného života a pokiaľ dochádza v takomto konaní k prietahom, pocity frustrácie môžu viesť k psychickému aj fyzickému poškodeniu jednotlivca. V priebehu trestného konania bolo porušené právo žalobcu deklarované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR na prerokovanie veci rýchlo a spravodlivo bez zbytočných prietahov a za celý čas vedeného konania (20 rokov) u žalobcu pretrvával pocit právnej neistoty, nepriaznivo pôsobiaci na psychický stav žalobcu, ktorá trauma pominula až vydaním právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Poukázal na procesný postup orgánov v rámci trestného konania, keď bolo trestné stíhanie opakovane prerušované aby nedošlo k jeho premičaniu, bez akéhokoľvek zásahu dozorujúceho prokurátora. Odvolateľ uviedol, že v roku 2009 sa do advokátskej kancelárie právneho zástupcu žalobcu dostavili rodičia a brat žalobcu, ktorých žalobca požiadal aby zistili, „ako sa na Slovensku skončila jeho trestná vec“ a žiadali o poskytnutie právnej pomoci, keďže by sa chceli do svojej smrti dožiť stretnutia so synom. Až na základe viacerých podnetov právneho zástupcu žalobcu bolo Okresnou prokuratúrou Martin vydané uznesenie č. k. 1Pv 260/10-141 zo dňa 03.03.2011 o tom, že trestné konanie sa vykoná ako proti ušlému. Následne podal prokurátor dňa 08.07.2013 na obvineného obžalobu, o ktorej rozhodol súd rozsudkom zo dňa 13.03.2014 tak, že obžalovaného (žalobcu v tomto konaní) spod obžaloby oslobodil. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu o tom, že trestné stíhanie vedené v Slovenskej republike neznamenalo na jeho život v Spojených štátoch amerických žiadny zásah. Naopak, manželka žalobcu nedostala povolenie k trvalému pobytu na území USA a bola vyhostená, žalobca stratil osobný kontakt s rodičmi, blízkou rodinou a priateľmi, bol evidovaný ako osoba, voči ktorej sa v inej krajine vedie trestné stíhanie a musel sa v určitých intervaloch hlásiť na príslušnom imigračnom úrade.

Vo vzťahu k záveru konajúceho súdu o nepreukázaní svojich tvrdení žalobca uviedol, že pre značný časový odstup, nie je možné z jeho strany zabezpečiť listinné dôkazy potvrdzujúce zásah do práv žalobcu súvisiaci s problémami pri získaní zamestnania. Potvrdenie z evidencie žalobcu na príslušnom úrade USA ako osoby, voči ktorej sa vedie trestné stíhanie, mu nebolo vystavené, s tým, že bude vystavené na žiadosť príslušného orgánu Slovenskej republiky. V rozpore s logickými úvahami považoval stanovisko prvoinštančného súdu o tom, že žalobca nenavrhol vykonanie dôkazu výsluchom jeho priateľov a známych, keď je súdu známe, že od roku 2000 sa zdržuje v USA a až doposiaľ nemá na svojich priateľov a známych žiadny kontakt. Výpoveď otca žalobcu z roku 2010 vyznela tak, že žalobca dobrovoľne prerušil kontakt s rodinou, a že sa s otcom „nerozišiel v dobrom“, z dôvodu, že otec nemal žiadnu vedomosť o štádiu trestného konania a nechcel svojou výpoveďou privodiť ujmu. Uvedená výpoveď bola len následkom obavy otca, čo je zrejmé aj z toho, že rodičia žalobcu v roku 2009 požiadali o právnu pomoc v súvislosti s jeho (žalobcovou) situáciou. Pokiaľ okresný súd považoval výpoveď brata žalobcu za nedostatočne konkrétnu, odvolateľ uviedol, že jeho brat uviedol len stručne okolnosti zásahu do života žalobcu a po jeho výpovedi nenasledovali zo strany súdu ani sporových strán žiadne doplňujúce otázky či vznesené námietky. Vyhodnotenie uvedených zásahov do života žalobcu ako takých, na základe ktorých žalobcovi nevznikla žiadna ujma, nekorešponduje s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré prvoinštančný súd pri svojom opätovnom rozhodovaní nerešpektoval a ignoroval. Odvolateľ sa nestotožnil ani so záverom okresného súdu o nepreukázaní vzniku škody titulom zaplatených trov obhajoby na majetku žalobcu. Po tom, ako právny zástupca zaslal žalobcovi vyčíslenie trov obhajoby v trestnom konaní, sa do advokátskej kancelárie dostavil brat žalobcu, ktorý v mene žalobcu trovy uhradil. Na vyhotovenom príjmovom pokladničnom bloku figuruje ako platiteľ brat žalobcu z dôvodu, aby mohol bratovi predložiť dôkaz, že trovy obhajoby skutočne uhradil. Zamietnutie uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody považuje odvolateľ za vyslovene formálne a arbitrárne.

18. Napokon sa žalobca nestotožnil ani s rozhodnutím súdu o trovách konania, keď okresný súd nepovažoval okolnosti sporu za dôvod hodný osobitného zreteľa, ale nárok na náhradu trov priznal žalovanej sporovej strane.

19. Žalovaná v reakcii na odvolanie žalobcu uviedla, že sa s napadnutým rozhodnutím v celom rozsahu stotožňuje. V konaní nebolo preukázané, že na majetku žalobcu vnikla škoda vo výške uplatnenej majetkovej ujmy 1.197,79 Eur. Rovnako neboli preukázané ani tvrdenia žalobcu týkajúce sa dopadu trestného stíhania na jeho život. Z dokazovania vykonaného okresným súdom vyplýva, že žalobca legálne odcestoval do USA po tom, ako dňa 14.01.1993 priznal intímny pomer s dvoma chlapcami a podľa všetkého mu už vtedy muselo byť zrejmé, že bude proti nemu začaté trestné stíhanie. V USA si zariadil svoj vlastný život, do ktorého trestné stíhanie vedené v Slovenskej republike nijakým spôsobom nezasahovalo.

20. Odvolateľ v rámci odvolacej repliky, reagujúc na vyjadrenie žalovanej, poukázal na svoje predchádzajúce tvrdenia.

21. Odvolacou duplikou doručenou súdu dňa 04.03.2020 žalovaná reagovala na repliku žalobcu tým spôsobom, že odkázala na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

22. Žalobca na odvoláciu dupliku žalovanej, ktorá mu bola doručená prostredníctvom právneho zástupcu dňa 21.04.2020, ďalej nereagoval.

23. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

24. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výrokoch I., III. a IV. v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a odvolanie žalobcu proti výroku II. napadnutého rozsudku podľa § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou odmietol.

25. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených

dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil
správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

na konštatovanie

26. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

27. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že žalobca v rámci svojho opravného prostriedku zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

28. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

29. Odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd v celom jeho rozsahu za nedôvodné.

30. Vo vzťahu k žalobcovi zamietnutému nároku na náhradu škody (majetkovej ujmy) titulom uhradených trov obhajoby v trestnom konaní okresný súd vychádzal zo stavu, keď obhajca žalobcu síce vyčísлил trov na meno svojho klienta (t.j. žalobcu), no z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k úhrade týchto trov došlo osobou inou než samotným žalobcom (jeho bratom).

31. Treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné

bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

32. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

33. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

34. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že každá strana sporu nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ si túto povinnosť nesplní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej.

35. Je zjavné, že žalobca v konaní nepredložil do spisu žiaden dôkaz, z ktorého mala byť vyvodená opodstatnenosť časti jeho nároku uplatneného žalobou na úhradu sumy 1.197,79 Eur žalobcom jeho advokátovi, čím by došlo k zníženiu prostriedkov v jeho majetkovej sfére. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno v tejto časti na preukázanie svojich tvrdení prezentovaných v konaní pred okresným súdom.

36. Neobstoja preto tvrdenia žalobcu v podanom odvolaní o formálnosti a arbitrárnosti časti napadnutého rozhodnutia, ktorým súd žalobu žalobcu týkajúcu si vyššie uvedeného nároku zamietol. Prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného v rámci dokazovania, pričom dôvodnosť žaloby žalobcu v tejto časti nebola preukázaná. Žalobcom žiadaný následok vyhodnotenia jeho odvolacej argumentácie krajským súdom tým spôsobom, že by súd zaviazal žalovanú k náhrade škody vzniknutej v súvislosti s trovami obhajoby v trestnom konaní, nemá opodstatnenie, keď ani v rámci odvolacieho konania nebolo hodnoverným spôsobom preukázané, že v majetku žalobcu došlo majetkovej ujmy predstavujúcej sumu vyčíslených trov obhajoby a nebol tak žiadny dôvod na modifikáciu rozhodnutia prvoinštančného súdu.

37. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj odvolaciu argumentáciu žalobcu týkajúcu sa zamietnutia žaloby v časti žalobou uplatnenej nemajetkovej ujmy c sume 21.750,00 Eur.

38. Žalobca v rámci podaného odvolania a odvolacej repliky opakovane poukázal na argumentáciu odvolacieho súdu obsiahnutú v zrušujúcom uznesení sp. zn. 6Co/276/2017 zo dňa 31.01.2019. Nemožno sa však stotožniť s názorom prezentovaným odvolateľom o tom, že z označeného rozhodnutia krajského súdu vyplýva záver o automatickom úspechu žalobcu v tomto spore. Odvolací súd s rámci svojho rozhodnutia, (konkrétne v odseku 29. jeho odôvodnenia), dal prvoinštančnému súdu do pozornosti len všeobecné teoretické východiská, z ktorých je potrebné pri opätovnom rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzať. Samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s požiadavkami žalujúcej sporovej strany, ešte neznamená, že by nerešpektoval, či ignoroval teoretické východiská uvedené v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, ak vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania a zároveň prihliadal na individuálne okolnosti prejednávaneho prípadu.

39. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v prípade nemajetkovej ujmy vychádza, rovnako ako aj v prípade zamietnutia nároku žalobcu na náhradu majetkovej ujmy, z neunesenia dôkazného bremena žalobcu o takom zásahu vedeného trestného stíhania do rôznych aspektov jeho života, pre ktoré by bolo dôvodné mu nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. priznať.

40. Okrem tvrdenia brata žalobcu „o možnom dopade trestného stíhania žalobcu na jeho manželstvo“ žalujúca sporová strana v priebehu konania nijakým relevantným spôsobom nepreukázala priamy

súvis medzi trestným stíhaním žalobcu a rozvodom jeho manželstva. Zároveň žalobca v tomto spore nenavrhol vykonať dôkazy, ktoré by jeho tvrdenia v tomto smere potvrdili. Z vykonaného dokazovania tiež nevyplýva ani priamy dopad trestného stíhania žalobcu na zamietnutie povolenia pobytu a následného vysťahovania jeho manželky zo Spojených štátov amerických. Je zrejmé, že aj vo vzťahu k otázke pobytu žalobcu a jeho manželky museli byť vykonávané administratívne úkony zachytené v písomnej forme. Okresný súd mal však v prebiehajúcom sporovom konaní k dispozícii „len“ tvrdenia žalujúcej sporovej strany, bez hodnoverného preukázania ich pravdivosti. Aj pri hodnotení otázky vzťahu žalobcu k rodinným príslušníkom mohol konajúci súd vychádzať len z výpovedí rodičov produkovaných v rámci trestného konania žalobcu, prípadne z výpovede brata žalobcu, ktorý vypovedal v sporovom konaní na pojednávaní konanom dňa 22.05.2017. Odvolací súd sa v danom prípade priklonil k záveru okresného súdu o tom, že v posudzovanom prípade nebol preukázaný značný zásah trestného stíhania do života žalobcu ani v rodinnej sfére, keď žalobca sám, dobrovoľne a legálne vycestoval do Spojených štátov amerických, pričom kontakt s rodinou podľa súdu známych skutočností intenzívne neudržiaval. Na uvedenom závere nič nezmenili ani tvrdenia žalobcu prezentované v jeho opravnom prostriedku o tom, že otec žalobcu v roku 2010 uviedol skutočnosti týkajúce sa jeho vzťahu a vedomosti o aktuálnom pobyte svojho syna (žalobcu) z dôvodu jeho ochrany pred „priťažnením“ v rámci trestného stíhania, keďže súd vychádzal (okrem iného) z viacerých výpovedí otca žalobcu, z ktorých vyplynulo, že ich rodinný vzťah nebol vážnym spôsobom negatívne zasiahnutý priamo trestným stíhaním vedeným voči žalobcovi. Za nepreukázané považoval súd prvej inštancie aj tvrdenia žalobcu o strate priateľských kontaktov v priamej súvislosti s vedeným trestným konaním. Ani na preukázanie týchto tvrdených skutočností, (na čo tiež správne poukázal aj prvoinštančný súd), žalobca nenavrhol v rámci dokazovania žiadne dôkazné prostriedky, ktoré by jeho tvrdenia relevantne potvrdili. V konaní neboli preukázané ani negatívne dopady na žalobcov pracovný či spoločenský život v Spojených štátoch amerických. 38. Len všeobecné tvrdenia o tom, že pre vedené trestné stíhanie mal problém nájsť si prácu v sporovom konaní ovládanom zásadou kontradiktórnosti neobstojí. Bolo úlohou žalobcu, pokiaľ chcel byť v konaní úspešný, svoje tvrdenia hodnoverným spôsobom preukázať, čo sa však nestalo.

41. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní bral do úvahy aj predchádzajúci život žalobcu, keď nemožno hovoriť o osobe s „ukážkovým“ a bezproblémovým životom. Bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal súvis medzi vedeným trestným stíhaním voči jeho osobe na rôzne negatívne aspekty jeho života, je možné predpokladať, že vznik niektorých životných situácií, ktoré žalobca vníma vo svojom živote ako „ťaživé“, by bol dôvodne vnímaný ako dôsledok predchádzajúcej trestnej činnosti žalobcu. Bolo tak na žalujúcej sporovej strane, aby hodnoverným spôsobom preukázala, že za niektoré životné situácie žalobcu nie je zodpovedný sám žalobca, ale všetky sú svojou povahou viazané výlučne na vedené trestné stíhanie.

42. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP p o t v r d i l .

43. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislé rozhodnutie o trovách prvoinštančného konania (výroky III. a IV.). Okresný súd o trovách prvoinštančného konania rozhodol v súlade so zásadou úspechu sporových strán podľa § 255 CSP. Na doplnenie argumentácie prvoinštančného súdu v tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu trov prvoinštančného konania patrí žalovanej sporovej strane sčasti v zmysle § 255 CSP, keď bol žalobca v konaní neúspešný v časti žalobou uplatneného nároku, a sčasti podľa § 256 CSP, keď žalobca svojím dispozitívnym úkonom zavinil zastavenie konania v časti, v ktorej vzal žalobu späť.

44. Žalobca v závere svojho odvolania nepriamo poukázal na možnosť súdu pri existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP nepriznať nárok na náhradu tej sporovej strane, ktorej by inak tento nárok patril, čo však nie je daný prípad.

45. V zmysle § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

46. Účelom tohto zákonného ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú

rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, prihliada na postoj subjektov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa.

47. Ako už bolo uvedené vyššie, Civilný sporový poriadok vo svojom ust. § 257 upravuje možnosť súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania strane, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Východiskom pre ich hodnotenie je pomerne bohatá judikatúra súdov k ust. § 150 ods. 1 O.s.p., ktorého účel a podmienky sú v podstate totožné s aktuálne účinným ustanovením § 257 CSP. Vyplýva z nej, že pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať tak na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy však treba zobrať tiež do okolností, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj strán v konaní. (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 5/2011 zo dňa 18.01.2012).

48. V danom prípade je nutné konštatovať, že okolnosti hodné osobitného zreteľa nemožno automaticky považovať za existujúce len s poukazom na povahu konania, keď si žalujúca sporová strana uplatňuje voči štátnemu orgánu náhradu nemajetkovej ujmy či náhrady škody. Z výnimočného vybočenia z rozhodovania o trovách konania podľa § 255 a § 256 CSP by sa tak stalo v týchto konaniach pravidlo, čím by sa zmaril účel predmetného zákonného ustanovenia. Všeobecný poukaz žalobcu na predmet vedeného konania by tak ako dôvody hodné osobitného zreteľa na postup súdu podľa § 257 CSP neobstál.

49. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu proti výroku II. odvolací súd uvádza nasledovné:

50. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

51. Jednou z požiadaviek vyplývajúcich z definície právneho štátu je, aby rozhodnutie vydané v sporovom civilnom konaní bolo v súlade s právnymi predpismi a zabezpečovalo spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov strán sporu/účastníkov konania. Pre dosiahnutie tohto cieľa slúžia okrem iného opravné prostriedky, ktoré majú umožniť zmenu alebo zrušenie nesprávnych a nespravodlivých rozhodnutí súdov vydaných v nižšej inštancii. Riadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiu, ktoré doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, je (okrem iného) odvolanie. Aby podané odvolanie vyvolalo zamýšľané právne následky, t.j. aby došlo k jeho vecnému prejednaniu odvolacím súdom, musí spĺňať všetky podmienky predpísané zákonom. Subjektívnou podmienkou prípustnosti odvolania je podanie odvolania osobou oprávnenou na jeho podanie.

52. K podaniu odvolania je okrem iných subjektov vystupujúcich v konaní procesne legitimovaná sporová strana (§ 359 CSP). Subjektom oprávneným na podanie odvolania nie je ten, kto nebol rozhodnutím súdu prvej inštancie dotknutý na svojich právach (§ 359 CSP a contrario). Právo na podanie odvolania totiž prináleží v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia len subjektu na tej sporovej strane, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma.

53. Výrokom II. napadnutého rozsudku prvoinštančný súd zastavil konanie v časti, v ktorej vzal žalobca žalobu sčasti späť. Žalobcovi tak napadnutým výrokom súdneho rozhodnutia nebola spôsobená žiadna ujma (keďže súd jeho dispozitívneho úkonu v časti predmetu konania vyhovel) a teda je zrejmé, že v tejto časti nebolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhlásené v jeho neprospech.

54. Odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b) CSP).

55. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku II. napadnutého rozsudku ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, v dôsledku čoho ho v zmysle § 386 písm. b) CSP odmietol.

56. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v tomto štádiu konania úspech nemal.

57. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu proti výrokom I., III. a IV. bola žalovaná plne úspešnou sporovou stranou odvolacieho konania, nakoľko odvolateľ úspech nemal. Čo sa týka odvolania žalobcu proti výroku II., Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je odmietnuté. Preto je nutné o trovách odvolacieho konania rozhodnúť analogicky podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá podala odvolanie neoprávnené - v danom prípade žalobcu. Aj v tejto časti súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu žalovanej, čo sa následne prejavilo v závere o jej plnom úspechu v odvolacom konaní.

58. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

59. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).